

Úřad vlády České republiky

V Praze 9. června 2022
Čj.: 18864/2022-UVCR-7

ROZHODNUTÍ

Vedoucí Úřadu vlády České republiky jako vedoucí ústředního orgánu státní správy a jako příslušný správní orgán podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

rozhodla

o rozkladu, který podal pan .
(dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Úřadu vlády České republiky, odboru právního a kontrolního, ze dne 9. května 2022, č.j. 18864/2022-UVCR-3, kterým byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, s odkazem na § 2 odst. 4 téhož zákona, částečně odmítnuta žadatelem podaná žádost ze dne 25. dubna 2022 o poskytnutí informací týkajících se činnosti Etické komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu,

takto:

Podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu **se rozklad** proti rozhodnutí Úřadu vlády České republiky, odboru právního a kontrolního, ze dne 9. května 2022, č.j. 18864/2022-UVCR-3, **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Shrnutí dosavadního průběhu řízení

V řízení byly ze spisové dokumentace zjištěny následující skutečnosti.

Úřadu vlády České republiky (dále jen „Úřad vlády“) bylo dne 25. dubna 2022 doručeno podání žadatele adresované Etické komisi České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu (dále jen „Etická komise“) datované dnem 21. dubna 2022, v němž žadatel s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. a v návaznosti na sdělení předsedy Etické komise ze dne 13. dubna 2022 formuloval své požadavky na poskytnutí informací takto:

„1. Požaduji podat inf v čem spatřuje EK – UV tí uváděné tvrzení, jakm uvádím ve svém přípisem z 13.tm.,že cituji:řetěžm nesrozumitelná a nelogická tvrzení +a požadavky.

1.1. Požaduji uvedeé přesně uvésta zdůvodnit.

2. Dle čeho má EK UV za to,že naznačuji promyšlené a dlouhodobé spiknutí samozvané elity CH 77.

2.1. Požaduji doložit,že má EK UV stejný a nebo jiný názor a proč

3. Požadují sdělit zákonou nímrej dle níž za EK UV může činit úkony jednotlivců, která není členem EK.

4. Požadují doložit zákonnou normu z nichž vychází ref Suchomel, že on může rozhodovat o něčem ad asta.“.

Na toto podání reagoval Úřad vlády, odbor právní a kontrolní (dále jen „správní orgán I. stupně“) dopisem ze dne 9. května 2022, č.j. 18864/2022-UVCR-2, kterým žadateli podal vysvětlení k požadavkům formulovaným v bodech 1., 1.1., 3. a 4. V rámci tohoto sdělení poskytl žadateli stručný přehled různých podání, které žadatel vůči Etické komisi učinil, včetně výsledků jejich vyřízení, a vysvětlil mu také podmínky fungování Etické komise v rámci Úřadu vlády. V závěru tohoto dopisu pak žadateli sdělil, že ohledně zbývajících částí, tedy požadavků obsažených v bodech 2 a 2.1. žádosti bude vydáno samostatné rozhodnutí.

Rozhodnutím z téhož dne, č.j. 18864/2022-UVCR-3, pak žádost podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na § 2 odst. 4 téhož zákona ve zbývajících částech odmítl.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo nejprve obecně konstatováno, že podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je Úřad vlády státním orgánem povinným poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti a podle § 28 zákona č. 2/1969 Sb. o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, mu přísluší plnit úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti vlády a jejích orgánů, členů vlády, kteří nejsou pověřeni řízením ministerstva nebo jiného úřadu, a orgánů, o nichž tak stanoví zvláštní zákon nebo tak rozhodne vláda. K tomu pak bylo doplněno, že Úřad vlády je povinen poskytovat informace o věcech, které měla k dispozici vláda nebo její poradní nebo pracovní orgány.

Ve vztahu k požadavku vymezenému v bodě 2. žádosti pak bylo v odůvodnění uvedeno, že Úřad vlády požadovanými informacemi nedisponuje a že podle § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se informací rozumí „jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního“, avšak žadatel se v tomto požadavku domáhá poskytnutí informací, které Úřad vlády nemá zachyceny v žádné podobě ve smyslu citovaného § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. a ani není povinen jimi disponovat.

K tomu správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. října 2011, č.j. 6 As 33/2011-83, v němž soud dospěl k závěru, že „Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu.“ a že „Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici povinného subjektu, nikoli jakýkoli myslitelný údaj, který např. bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu.“.

Ve vztahu k tomuto požadavku pak správní orgán I. stupně uzavřel, že žádost nesměřuje k poskytnutí informace ve smyslu § 3 odst. 3, a je proto zjevné, že nejsou splněny podmínky pro poskytnutí požadované informace. Konstatoval, že vychází z širšího pojetí výkladu zákona č. 106/1999 Sb., k němuž se přiklání i soudy (konkrétně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2008, č.j. 2 As 71/2007-56), podle něhož vedle právních důvodů podle § 7 až 11 zákona č. 106/1999 Sb., popř. důvodů plynoucích ze zvláštních zákonů, jsou důvodem pro odmítnutí žádosti rovněž faktické důvody, typicky neexistence požadované informace.

Ve vztahu k požadavku k obsaženému v bodě 2.1. žádosti bylo konstatováno, že svým obsahem představuje žádost o vytvoření nové informace, resp. vytvoření názoru na tento dotaz, a že Úřad vlády v minulosti formálně žádné takové stanovisko, které by nyní mohl poskytnout, nezaujal. Žádná povinnost vytvářet nové informace ovšem ze zákona č. 106/1999 Sb. neplyne, a proto je namístež žádost, pokud jde o tyto otázky, odmítnout s odkazem na § 2 odst. 4 uvedeného zákona.

K tomu správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. října 2011, č.j. 1 As 107/2011-70, v němž soud dospěl k závěru, že „Jestliže se žádost o informace týká

názoru povinného subjektu na určitou záležitost, který má povinný subjekt teprve zaujmout, pak je zcela na místě takovou žádost odmítnout s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.“, a na rozsudek téhož soudu ze dne 9. února 2012, č.j. 1 As 141/2011-67, podle něhož *„Odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) lze pouze v případě, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat.“*

Správní orgán I. stupně uzavřel, že je na místě aplikovat § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož povinný subjekt, který, byť i jen zčásti, nevyhoví žádosti, vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Žadatel na uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dále jen „napadené rozhodnutí“) reagoval podáním doručeným Úřadu vlády dne 23. května 2022 označeným jako „Rozklad – odvolání“, v němž uvádí, že tento „rozklad – odvolání“ podává jak „do rozhodnutí“ tak i „do tzv. odpovědi do poskytnutí inf dle zák. 106/99 sb.“. Ve svém odvolání tvrdí, že má právo znát požadované skutečnosti s ohledem na to, jak byl a stále je postihován jako signatář Charty 77, zatímco „samozvaná elita CH 77, se jedine omezovala na získání výnosných, nedůvodných postů“ a „předseda EK vytváří na popsanou metodiku StB systém pro uprání mně nároku dle zák. 262/11 sb.“. Požadované informace jsou podle něj nezbytné pro účely soudního sporu, který se týká řízení vedeného Etickou komisí, a mají prokázat způsob jednání Etické komise. Požaduje zrušení napadeného rozhodnutí a vyhovění žádosti.

II.

Posouzení věci rozkladovou komisí Úřadu vlády

Napadené rozhodnutí na základě podaného rozkladu přezkoumala rozkladová komise Úřadu vlády, která po projednání věci doporučila vedoucí Úřadu vlády jako příslušnému nadřízenému správnímu orgánu rozklad zamítnout.

III.

Vyhodnocení věci nadřízeným správním orgánem

Vedoucí Úřadu vlády v této věci v souladu s doporučením rozkladové komise shledala následující skutečnosti a dospěla k následujícím závěrům:

Napadené rozhodnutí bylo žadateli doručeno dne 11. května 2022 a podání, kterým na ně žadatel reagoval, bylo doručeno Úřadu vlády dne 23. května 2022, tedy nepochybně v zákonem stanovené 15denní lhůtě pro podání rozkladu.

Pokud jde o označení tohoto podání jako „rozklad - odvolání“, je nutno konstatovat, že v prvním stupni rozhodoval o předmětné žádosti o poskytnutí informací Úřad vlády, který je podle § 2 bodu 10 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ústředním orgánem státní správy a že podle § 152 odst. 1 správního řádu lze proti rozhodnutí, které vydal v prvním stupni ústřední správní úřad, podat rozklad, o němž podle § 152 odst. 2 správního řádu rozhoduje vedoucí tohoto ústředního správního úřadu. O možnosti podat rozklad byl ostatně žadatel v napadeném rozhodnutí řádně poučen. Podání žadatele je proto nutno považovat za včas podaný rozklad.

Předmětem řízení o rozkladu je především posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým bylo žadateli odmítnuto poskytnutí jím části jím požadovaných informací vztahujících se k činnosti Etické komise, resp. konkrétnímu úkonu v podobě sdělení jejího předsedy ze dne 13. dubna 2022, jímž předseda Etické komise reagoval na 3 bezpředmětná podání žadatele, který přes pravomocné skončení veškerých řízení vedených Etickou komisí s žadatelem jako účastníkem adresuje Etické komisi další a další podání, v nichž žadatel vyjadřuje svou nespokojenost s výsledkem skončených řízení.

Žadatel ve svém rozkladu neuvedl žádné námitky, kterými by jakkoliv zpochybnil věcnou správnost či zákonnost napadeného rozhodnutí či souvisejícího postupu správního orgánu I. stupně. Celý obsah rozkladu spočívá v nesouvislých a zjevně bezpředmětných tvrzeních, jimiž stěžovatel

opakovaně vyjadřuje svou nespokojenost s výsledkem řízení vedených v minulosti Etickou komisí podle zákona č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu, ve znění pozdějších předpisů. Žádnou konkrétní výhradu neuvádí žadatel ani ve vztahu k poskytnutým informacím, a není proto žádný důvod spatřovat v jeho podání jiný opravný prostředek než právě rozklad proti napadenému rozhodnutí.

Předmětná žádost o informace se skládala ze 6 dílčích požadavků či otázek, které správní orgán I. stupně vyhodnotil dvojím způsobem. Zatímco k požadavkům označeným jako body č. 1, 1.1., 3 a 4 se pokusil dopis předsedy Etické komise doplnit a v něm obsažené sdělení rozvést, ve zbývajících částech dospěl k závěru, že nejde o informace, kterými by Úřad vlády disponoval nebo měl povinnost disponovat, a proto tuto část žádosti odmítl.

Je zjevné, že správní orgán I. stupně se v maximální možné míře snažil vyjít žadateli vstříc a v reakci na podání označené jako žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. se pokusil sdělení, k němuž se tato žádost vztahovala, doplnit či upřesnit. Pouze ve vztahu k požadavkům, u nichž by poskytnutí jakékoliv informace nutně předpokládalo zaujetí stanoviska a vytvoření odpovědi na dotaz, žádost odmítl. S takovým posouzením a přístupem k vyřízení podání žadatele se podle názoru vedoucí Úřadu vlády lze ztotožnit.

Vzhledem k tomu, že žadatel ve svém rozkladu neuvedl žádný relevantní důvod pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí a žádný takový důvod nebyl shledán ani při přezkoumání tohoto rozhodnutí, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Nad rámec uvedeného je ovšem na místě doplnit, že zcela akceptovatelný by byl i jiný přístup k vyřízení předmětného podání žadatele. Přes jeho označení jako žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. totiž fakticky o žádnou žádost o informace ve smyslu § 3 odst. 3 tohoto zákona, tedy o jakýkoliv a jakkoliv zaznamenaný obsah, který by bylo žadateli možno poskytnout, vůbec nejde. Z obou podání žadatele v tomto řízení, jakož i z jeho podání v dříve vedených řízeních s tímto žadatelem je zcela zřejmé, že jsou pouze vyjádřením jeho nespokojenosti s vývojem v Československu a později v České republice po roce 1989 a frustrace z toho, že on osobně nebyl odškodněn za příkoří, která mu měla být působena za minulého režimu a podle jeho názoru mu jsou působena dodnes. Žadateli však již bylo při vyřizování jeho předchozích „žádostí o informace“ několikrát vysvětleno, že účelem úpravy zákona č. 106/1999 Sb. není poskytnutí alternativní možnosti zjednáání spravedlnosti osobám, které mají za to, že jim je její dosažení jinými cestami odpíráno. Opakovaná podání, jimiž se žadatel snaží zpochybňovat činnost Etické komise a dehonestovat její členy, nelze považovat za žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., ale ani za žádost, která by spadala do věcné působnosti jiného právního předpisu a k jejímuž vyřízení byl příslušný kterýkoliv správní orgán. Z tohoto zákona, jakož ani z jiného právního předpisu nevyplyvá bezbřehé právo na odpověď na jakékoliv podání, a je proto namístě žadatele upozornit, že na jeho případná další obdobná podání směřující mimo předmět úpravy zákona č. 106/1999 Sb. i jiných právních předpisů nemusí být ze strany Úřadu vlády vzhledem k výše uvedenému vůbec reagováno a že mohou být bez dalšího založena.

Poučení

Toto rozhodnutí je konečné a nelze se proti němu dále odvolat (§ 91 odst. 1 a § 152 odst. 5 správního řádu).

Mgr. et Bc. Jana Kotalíková
vedoucí Úřadu vlády České republiky

09. 06. 2022

Rozdělovník

1. Spis
- 2.

